

ομένα έκαινα χρόνια των νεανικών ελπίδων και των άοριστων πόθων—κ' έκλαψε τή φίλη της μέσ' άπ' τή φυλλοκάρθια της.

Μά ο θάνατος τής Γαβριέλλας άνοιξε αγίαρευτη πληγή και στην καρδιά του Γκυ. Ένεπιστεύθη την κόρη του στις φρονιτιδες μιας γνωστής οικογενείας του, κ' έφυγε για μία πολύ μακροχρονιά εξερευνησι... Όταν γύρισε στη Γαλλία, και ξαναβρέθηκε στο περιβάλλον στο όποιο είχε ζήσει με τή Γαβριέλλα, κατάλαβε ότι άκόμα δεν πρόλαβε να λησμονήσει τή νεκρή. Τό πένθος στο άριστο-ρο χ'εί του δεν τό είχε βγάλει ούτε μία μέρα από τον καιρό που πέθανε ή γυναίκα του...

Ένα πρωί, κρατώντας άπ' τό χέρι τό κοριτσάκι του, τό όποιο ήτανε τότε έξη χρονών, μπήκε στο νεκροταφείο του Πιέρ Λασαίφ. Τά πουλιά κελαιδούσανε πάνω στα κυπαρίσσια. Τό πνεύμα τής άπελευσίας και τής μελαγχολίας έπλανάτο πάνω από τους τάφους του κοιμητηρίου...

Προχώρησαν λίγο και βρέθηκαν μπρος στο μαρμαρένιο τάφο τής Γαβριέλλας. Μά ο Γκυ είδε τότε με κατάπληξη ότι μία γυναίκα, γονατισμένη εκεί, έκανε τήν προσευχή της με συντριβή και κατάδυση. Ποιά νά ήταν άραγε αυτή; Την πλησίασε και στάθηκε από πίσω της. Έκείνη, ήταν ή Μαγδαληνή, γύρισε τό κεφάλι της— και όταν είδε μπροστά της τον ξανθό και χλωμό άξιωματικό των δραγονιών με τό πένθος στο χέρι, θυμήθηκε τήν εικόνα που είχε δει μέσ' στον καθρέφτη πριν από χρόνια και άνατριχίλασε!... Έννοείται ότι ο Γκυ δεν γνώριζε τίποτα από τήν κρυφή τραγωδία που είχε χωρίσει τις δύο φίλες. Όταν έβλεπε πουθενά τή Μαγδαληνή, τή χαιρετούσε και όταν ρωτούσε τή Γαβριέλλα για ποιά λόγο είχε ψυχρανθεί με τήν «καλότερη φίλη» της και δεν μιλούσανε πια, έκείνη απέφευγε να του δώσει μία κατηγορηματική απάντηση...

Η μεγάλη αγάπη τής Μαγδαληνής για τή γυναίκα του συνεκίνησε τον Γκυ. Στο μεταξύ, ή Μαγδαληνή, άγάχλιασε τήν κόρη τής παλιές φίλης της και τήν φιλούσε με μεγάλη στοργή και τρυφερότητα.

Από τήν ημέρα εκείνη, ο Γκυ και ή Μαγδαληνή άντάμωναν τακτικά στον κήπο του Λουξεμβούργου ή στο δάσος τής Βουλώνης. Η Μαγδαληνή αισθανότανε πραγματική λατρεία για τήν κόρη του, και αυτό χαροποιούσε τον άξιωματικό. Μά και ή μικρή Λιλί αισθανότανε για τή Μαγδαληνή τήν ίδια αγάπη...

Ξαφνικά όμως, και χωρίς κανένα λόγο, ή Μαγδαληνή άπουσίασε μερικές ημέρες από τή καθημερινά τους ραντεβού. Ο Γκυ δεν μπορούσε να εξηγήσει τή στάση τής Μαγδαληνής και φοβότανε μήπως ήταν άρρωστη.

Μία μέρα, τέλος ή Μαγδαληνή ξαναπαρουσιάστηκε στον κήπο του Λουξεμβούργου. Θά είχε ύποφέρει πολύ κατά τό τελευταίο χρονικό διάστημα, γιατί ήτανε κατάχλωμη, με μάτια στεφανωμένα από μύρους κύκλους. Η Λιλί, μόλις τήν είδε από μακριά, έτρεξε άμέσως κοντά της ξεφωνίζοντας από τή χαρά της, ενώ ο Γκυ, από τό δυνατό χτυποκάρδι που αισθάνθηκε τότε, κατάλαβε ότι ή γυναίκα αυτή δεν του ήταν άδιάφορη...

Ο κήπος ήτανε σχεδόν έρημος εκείνη τήν ώρα. Ο Γκυ πλησίασε τρέμοντας σχεδόν τή Μαγδαληνή, ή όποία απέφευγε να τον κοιτάξει στά μάτια—φοβότανε μήπως διαβάσει εκείνος μες στα δικά της πόσο τον άγαπούσε!... και τής προσέφερε, χωρίς να τής πη λέξη, τό μπράτσο του. Εκείνη τό δέχτηκε, κ' έκαναν έτσι κάμποιες βόλτες στις έρημες δεινδροστοιχίες. Η Λιλί έτρεχε μπροστά της, παίζοντας με τό τόπι της, χαρομένη επειδή ξαναβλεπε τήν άγαπημένη της Μαγδαληνή... Ο Γκυ και ή Μαγδαληνή μιλούσανε για ένα σωρό πράγματα, μά πιο σημαντικές και πιο εύλογες ήταν ή μακρές παύσεις που έκαναν...

Τέλος ήθελε ή ώρα να χωριστούν. Τή στιγμή όμως που ή Μαγδαληνή τραβούσε τό χέρι της από τό μπράτσο του Γκυ, του έβγαλε χωρίς να τό θέλει, τό πένθος...

— Άφού μου βγάλατε τό πένθος, τής ειπε τότε ο Γκυ χαμογελώντας τρυφερά, δεχθήτε να γίνετε γυναίκα μου, να τέρα τής Λιλής. Σχωρίσατε στην ψυχή μου τή χαρά, όπως έβγάλατε κι' από τήν καρδιά μου τό πένθος...

Έκείνη άνατριχίλασε και, χωρίς να πη λέξη, άναπαύσε τό χέρι της στο μπράτσο του Γκυ, γρονθοντας τό κεφάλι της στους ώμους της... Κι' ή Λιλί, που δεν είχε καταλάβει τί γινόταν εκείνη τή στιγμή, χτύπησε τά χεράκια της μ' ένθουσιασμό, όταν είδε τό μπαμπά και τή Μαγδαληνή άγκαλιασμένους με τόση στοργή...

ΜΑΞΙΜΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕ

ΒΟΥΓΑΡΙΚΕΣ ΗΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Τό ρολόγι δείχνει τις ώρες, μά ο άνθρωπος τις χάνει.
- Βοσκάει ή κότα στις αβλές, μά στή φωλιά γεννάει.
- Τό χόμα θέλει πότιμα μ' ίδρώτα να καρπίσει.
- Τά τράκια γουνοτσάρουχα, φινάνου κομπά άμάξι.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΛΑΝΙΔΙΑΣ

TOY PAUL PIONIS

“Ένα βράδυ, σ' ένα χωριό, μία γρηούλα μου άφηγήθηκε τήν παρκατώ τραγική ιστορία. Η άλήθεια τώρα είναι ότι τήν ιστορία αυτή ήθελε να δώσει ένα καλό μάθημα στην έγγονή της που τό είχε χυλάσει με τον άραβνοναστικό της. Οι δύο νέοι καθόντανε σε μία γωνιά του χαμηλοταβανου δωματίου, έχοντας ο ένας γυρισμένη τή ράχη του στον άλλο. Η γρηούλα τους κύταξε λίγο, μουκλεισε τό μάτι χαμογελώντας—σαν να μου έλεγε:—Δέν είναι τίποτα! κάνουνε νάζια και οι δύο τους!—και άρχισε τήν ιστορία της, ενώ ο άνεμος βοούξε δυνατά έξω.

— “Άλλοτε, παιδιά μου, στα παλιά τά χρόνια ή βαλανιδιές μιλούσαν. Σήμερα δεν μιλάνε πια. Και τί να πουν; Βλέπουν τόσα πράγματα γύρω τους ώστε έχουν βουβαθεί άπ' τή ντροπή τους. Γιατί, παιδιά μου, πρξίτε να ξέρετε πως ή βαλανιδιές, έχουν περυσωμένη ντροπή άπ' τους άνθρώπους...

Καμμιά φορά όμως ή βαλανιδιές τό λένε μετοξό τους τή νύχτα. Γ' αυτό τις βλέπετε να γέρνουν ή μία κοντά στην άλλη. Σιγοθυμίζουνε ένα σωρό ιστορίες, που ντρέπονται να τις πούνε δυνατά στον κόσμο...

— Μά, γιαγιά, τήν διέκοψε ή έγγονή της, ο άέρας είν' εκείνος που κάνει τις βαλανιδιές να γέρνουν ή μία κοντά στην άλλη...

— Ποιός άέρας, παιδι μου! Μπορεί ο άέρας να κάνει να γέρνουν τα ψηλά αυτά δέντρα, που έχουν χουμένες τις ριζες τους βαθιά στη γη; Άν ήτανε από τον άέρα, θά έβγαζαν όλες από τή μία μεριά. Μά όχι, παιδι μου. Η βαλανιδιές γέρνουν ή μία στην άλλη, για να πούνε τά μυστικά τους. Η βαλανιδιές είναι ζωντανά πλάσματα. Βλέπουν, άκουνε και μιλάνε, με τό δικό τους τρόπο βέβαια... Άκούστε τώρα μάν ιστορία που μου τή διηγήθηκε ή μακαρίτισσα ή γιαγιά μου— καλή της ώρα εκεί που βρίσκεται!

Μία φορά κ' έταν μακόρ, ζούσε εκεί κάτω κοντά στο Γεφύρι τής Νεραϊδας, ένα πλούσιο και όμορφο άρχοντοπούλο, που είχε πέσει σε μεγάλο έρωτα για μία πανώρη χωριατοπούλα. Κάθε βράδυ, έφευγε από τον πλούσιο και λαμπροστολισμένο πύργο του και πήγαινε κ' έβρισκε τακτικά με τήν καλή της. Άνταμωναν τακτικά κάτω από μία πελώρια βαλανιδιά.

Τό όμορφο αυτό άρχοντοπούλο ήθελε να κάνει δική του τή φτωχή χωριατοπούλα. Έκείνη όμως άντιτιεκότανε στον πειρασμό, άν και τον άγαπούσε πολύ, ή καμμένη.

— Έννοια σου και θά σε πάρω γυναίκα μου, θά σε στεφανώσω, τής έλεγε τό άρχοντοπούλο. Θά βάλω τους γονιούς μου να εύλογίσουν τό γάμο μας. Άν πάω ποτέ να σ' άγαπάω, ως πέση αυτή ή βαλανιδιά πάνω μου να με πλακώσει!...

Κ' έτσι μάν όμορφη, ανείσχυη βραδεία, ή χωριατοπούλα έπεςε στην άγκαλιά του άρχοντοπούλου. Ο φίλος της τήν άγαπούσε άκόμα λίγον καιρό, μά ύστερα τήν λημόνησε, τήν παρήτσε, και χάρισε τήν καρδιά του σε άλλη.

Όταν οι γονιοί της χωριατοπούλας έμαθαν τή μεγάλη ντροπή της κόρης τους, τήν έδιωξαν άμέσως από τό σπίτι. Η άμοιρη ή κοπέλλα στήθηκε τότε ως τον πύργο του άπιστου για να ξεψυχήσει εκεί, στήν πόρτα του κ' άρχισε να κλαίει... Ένώ όμως εκείνη άγανούσε και στηθοδέγονταν, το άρχοντοπούλο άφισσε τους καλασμένους του, που διασκεδάζαν στον πύργο κ' έβγίκανε για να πάη να βρη τήν καινούργια αγάπη του.

Μόλις άνοιξε τή πόρτα, ειπε μπροστά του τή χωριατοπούλα. Του κάκου εκείνη τον θερμοπαράκαλεσε να τή λυπηθή, να τήν πάρη κοντά του, να τή στεφανώσει, όπως τής τό είχε τάξει. Τό άρχοντοπούλο τήν έσοφραξε με δύναμη πέτρα και τρύβησε να πάη να βρη τήν καινούργια αγάπη του. Τή στιγμή όμως που περνούσε κάτω άπ' τή βαλανιδιά—τή βαλανιδιά εκείνη που είχε δη τους έρωτές του με τή χωριατοπούλα και που είχε ακούσει τον έρωτα του—έφτασε σ' αυτή του μια άγρια φωνή, που έλεγε:

— Θυμήσου, καταραμένε, τον δροκο σου!... Τήν ίδια στιγμή ακούστηκε ένα φοβερό τρέξιμο, σαν να ραγίζαν τις γής τά φυλλοκάρθια, κ' ένας κρότος, δυνατός σαν άστροπελέμα...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, βρήκανε τή χωριατοπούλα νεκρή μπροστά στον πύργο. Λίγο πιο κάτω, εκεί πρξς τή λαγκαδιά, κοιτταν νεκρό και τό άρχοντοπούλο. Τήν ίδια νύχτα ειπε πρξει και ή βαλανιδιά, και τό είχε χάνει κομμάτι!...

Αυτά ειπε ή γρηά κ' ύστερα κούνησε τό άσπρό-μαλλο κεφάλι της και πρόσθεσε:

— Κ' ύστερα μου λέτε, παιδιά μου, πως ή βαλανιδιές δεν έχουν μάτια κι' αυτιά!... PAUL PIONIS

